

မျှော်

မင်းထေရ် ဖြား

အခန်း(၁)

“တောက်..တကယ့်ကို မိမနိုင်ဖမနိုင် ဖြစ်နေပြီ၊ ဒီကောင် ဒီနာမည်နဲ့ လူဖြစ်ခွင့် ပေးလိုက်တာကိုက မှားတာ”

“ပေးလည်း ပေးတတ်တယ်၊ ဘုရင်ငယ်လေးတဲ့ ”

“တော်သေးတယ်၊ ဘုရင်ငယ်လေးမို့လို့ ”

တစ်ယောက်တစ်ခွန်းပြောနေကြသည့် အသံတွေကို ကြားနေရသဖြင့် ဒေါ်မြရင်ငယ် နှုတ်ခမ်းတွေ မသိမသာ စေ့ပိတ်သွားသည် ။ လူမမာ ပေမယ့် ဒေါသတော့ ထွက်နိုင်သေးသည် ။

အိပ်ရာထဲလဲနေတဲ့ အထိ မြောနေသည့် တိုင် မာန်မာနကြောင့် လက်သီးဆုပ်လေး မချိတရီ ဖြစ်လာသေး၏။ ‘ကတ္တီပါ’စံအိမ်ကြီးမှာ အရှင်သခင် ဦးရာဇမာန် မရှိတော့သည့် နောက်ပိုင်း ညီဖြစ်သူ ဦးရာဇနွယ် အုပ်ချုပ်ဦးဆောင်ခဲ့သည် ။

ထိုအချိန်မှ စ၍ ‘ကတ္တီပါ’စံအိမ်ကြီးသည် ..

“ဒီကောင်..ဘယ်သွားမယ်ထင်လဲ စန္ဒီ”

“ဘယ်လိုလုပ်သိပါ့မလဲ ကိုကြီးရယ်၊ သူ့ဟာသူ ထွက်သွားတာလေ၊ တစ်ယောက်ယောက်က ညွှန်ကြားလိုက်တာလား၊ ဘာမှန်းတောင် မသိတဲ့ ဥစ္စာ”

“မငယ်”

ဦးရာဇနွယ်တိုးတိတ်စွာရေရွတ်လိုက်ပြီး ကျောခိုင်းထားသည့် အိပ်ခန်းဆီ ပြန်ခဲ့ကြည့်၏။ ဒေါ်မြရင်ငယ်ရဲ့ ခပ်ဟဟအိပ်ခန်းတံခါးမှ အထဲကို တစ်ချက်တော့ လှမ်းကြည့်ဖြစ်ကာ-

“မငယ်နဲ့ အကဲ မတွေ့ဖြစ်ကြပါဘူး”

“တွေ့ကြသလား မတွေ့ကြဘူးလား..နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ စောင့်ကြည့်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ပြီးတော့ မအေနဲ့ သား အချိန်မရွေး ဝင်တွေ့လို့ ရနေတာလေ”

“ငါတို့ ကလွဲပြီး ဒီအခန်းကို ဘယ်သူမှ မဝင်ရဘူးလို့ အမိန့်ထုတ်ထားခဲ့တာပဲ”

“ဖြစ်ရလေ ကိုကြီးရယ်.. လူက ဒုက္ခိတတစ်ပိုင်းဖြစ်နေတာနဲ့ ခြေပွားလက်ပွား မရှိတော့ဘူးများ မှတ်လို့ ”

ဒေါ်စန္ဒီလင်းက အခန်းထဲကထွက်လာသည့် ဒေါ်မြရင်ငယ်ရဲ့ အထိန်းတော် ငွေနှင်းကို အမိပွယ်ပါပါ လိုက်ကြည့်ပြီး အသံကို ပိုကျယ်လိုက်၍ ...

“ဒုက္ခိတက ရွှေထွက်နိုင်သေးတယ်ဆိုတာ သိနေတဲ့ လူတွေ သူ့ဘေးမှာ ဝိုင်းလို့ ..”

ဦးရာဇနွယ်က ထွက်သွားသည့် ငွေနှင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ...

“မင်းလျှောက်ပြောမနေနဲ့ ၊ ကတ္တီပါစံအိမ်မှာ အရှင်သခင်ရဲ့ အမိန့်ကို ကျူးပြီး ဘယ်သူမှ ဘာမှ လုပ်လို့ မရဘူး..”

“ဖေဖေရယ်..ကြီးကြီးငယ်က ဒီစံအိမ်မှာ အကြီးဆုံးအရှင်သခင်လေ ဖေဖေထက်တောင် အသက်ကြီးတဲ့ ဟာ၊ မေ့နေပြန်ပြီ..”

မေ့နေတာမဟုတ်သော ဦးရာဇနွယ် မျက်နှာကြီးက တင်းသွား၏။

ဒါက သတိရစရာကိစ္စလည်း မဟုတ်ပေ။ အစ်ကိုဖြစ်သူရဲ့ ဇနီးကို အစ်ကိုမရှိတော့သည့် နောက်ပိုင်း ဆက်လက်ထိမ်းမြားကြရတာ ကတ္တီပါစံ အိမ်ရဲ့ ထုံးစံများ စွာထဲက တစ်ခုဖြစ်သည် ။

ထို့ကြောင့် သူ့ရဲ့ ပထမဇနီးအဖြစ် ခိုင်မာစွာရပ်တည်နေဆဲ ဒေါ်မြရင်ငယ်ကို ဦးရာဇနွယ် မေတ္တာမထားနိုင် ဖြစ်နေခဲ့၏။ ဒီထုံးစံကြီးကိုလည်း သတိမရချင်...။

ဆုံးဖြတ်ခွင့်တွေ၊ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်တွေမှန်သမျှနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဒေါ်မြရင်ငယ် လက်ထဲမှာ ပဲ ရှိနေတာကိုလည်း မကျေနပ်။

ဒီလိုထုံးစံကြောင့် သူ့အတွက် ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျခဲ့ရသဖြင့် ဒါကို ပျောက်ပျက်စေချင်သည် ။ သို့သော် ခုချိန်မှာ ဒီထုံးစံခိုင်မြဲနေမှ သူတို့ အတွက် အမွေဆက်ခံခွင့်ရှိနေသည့် အဖြစ်ကြောင့် ...

“ဟေ့..အိမ်တော်ထိန်းကို သွားပြောစမ်း၊ ယကွ ဘယ်မှာ လဲ”

“ရှိပါတယ် သူဌေး..”

“အေး..အိမ်တော်ထိန်းကို သွားပြော၊ ငါပြောစရာရှိတယ်၊ စာကြည့်ခန်းကို လာခဲ့လို့ ..”

“အိမ်တော်ထိန်းကို ဘာလုပ်မလို့ လဲ ကိုကြီး”

“ဒီစံအိမ်မှာ စည်းကမ်းသစ် ပြန်လုပ်ရမယ်”

“အကဲ ကြောင့် လား..”

“ဟုတ်တယ်..ပြီးတော့..အိပ်ရာထဲမှာ နေနေရတဲ့ လူကို ဩဇာအာဏာတွေပေးထားတာ သဘာဝမကျဘူး”

ဒေါ်စန္ဒီလင်းနဲ့ လင်းမြတ်နွယ် မျက်လုံးချင်းဆုံသွားကြကာ နှုတ်ခမ်း
တွေမှာ ပြုံးယောင်သန်း၏။

“အကဲဆိုတဲ့ သတ္တဝါလေး၊ အကဲ ဆိုတဲ့ အတိုင်း တော်တော်ကဲနေတယ်၊ ဘုရင်ငယ်လေး ဆိုတဲ့ အတိုင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ လေးစားသမှုမရှိဘူး..”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါတွေက သူ့အမေအားကိုးနဲ့ ပဲ..”

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ၊ ကြီးကြီးငယ်ကို အားလုံး ရိုသေလေးစားနေရတဲ့ အဲဒီ စည်းကမ်းကြီးကြောင့် ..”

ကြားနေရခြင်းတွေကို ခါးသီးနေမိသည် ။ တမင်ကြားစေချင်လို့ ကိုယ့်အခန်းရှေ့မှာ ပြောနေ ကြတာလား၊ ဒါမှ မဟုတ်...၊

“အဲ့တံခါး ပိတ်ထားလိုက်စမ်း၊ ဘယ်သူမှ မဝင်စေနဲ့ ”

“ဂျိမ်း...”

တံခါးပိတ်သံကြောင့် သွေးအားနည်းနေသည့် ဒေါ်မြရင်ငယ် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားသလိုပင်။ ပြီးတော့ ရင်ခုန်သံတွေ တခိုင်းခိုင်း တိုးဆောင့်လာကာ ရင်ဘတ်ကြီးကပဲ ဘောက်ဖတ်လှုပ်ခုန်နေ သလို ...။

နှလုံးငြိမ်အောင် သွေးဆေးလေးနည်းနည်းလောက် လျှာပေါ်တင်ထားချင်သည် ။ ရေလေးဖြစ်ဖြစ် တစ်ငုံလောက် မျိုချချင်၏။ သို့သော် သူမရဲ့ လက်တစ်လှမ်းမှာ ဘာမှ မရှိ။

မျက်ဝန်းထောင့်မှာ မျက်ရည်ကြည်တွေ စိမ့်တက်လာခဲ့သည် ။ ဘာကိုမှ မစမ်းမိဘဲ မွေ့ရာခင်းကိုသာ ဖိဆုပ်ထား၍ အသက်မှန်မှန်ရှူနေရ၏။

သူမ ဒီမိသားစုထဲကို စတင်ဝင်ရောက်ခဲ့ရသည့် နောက်မှာ စည်းစိမ်

ငွေကြေးတို့ အပြင် စည်းကမ်း ကလေးတို့ နှင့် ထုံးဖွဲ့သော ရွှေလှောင်ချိုင့်စံဘဝနှင့် ခရီးဆက်ခဲ့ရသည်။ ။

မိသားစုတစ်စု၊ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုမှာ ထုံးစံတွေ စောင့်ထိန်းလိုက် နာအပ်တာတွေ ဒီလောက်ထိ များ ပြားနေခဲ့သည့် အတွက် အံ့ဩထိတ် လန့်ရသော်လည်း သူမကိုယ်တိုင် ပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့မိ၏။

“ဒီရေစင်ကိုသောက်လိုက် သမီး၊ ဒါက..ကတ္တီပါစံအိမ်ရဲ့ မျိုးဆက် တွေ သက်ရှည်ကျန်းမာစေတဲ့ သစ္စာရေစင်ပဲ”

မိသားစုတွေ ဘုရားခန်းထဲမှာ စုဝေး၍ ရှိခိုးပူဇော်ခြင်းတွေအပြီးမှာ စိန်မြရံခြယ်သော မြသပိတ် တော်ထဲကရေကို ရိုသေမြတ်နိုးစွာ ခပ်ယူပြီး သူမကို တိုက်သည်။ ။

“သမီးနှုတ်က လိုက်ဆိုဖို့ မလိုပေမယ့် ခုကစပြီး သမီးက ဒီမိသားစု အတွက် အကြီးအကဲစိတ်ဓာတ်နဲ့ ကိုယ်ကျိုးစွန့် အနစ်နာခံပြီး စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းသွားမယ်လို့ ကတိသစ္စာဆိုပြီးသား ဖြစ်သွားပြီ” လို့ လည်း ပြောသေးသည်။ ။

ထို့ပြင် ထူးခြားတာတွေ ရှိသေးသည်။ ။ ဒီရေစင်ကြောင့် လား ဘယ် လိုအဘယသိဒ္ဓိတွေ ပြီးမြောက် နေမှန်းမသိ “ကတ္တီပါ”စံအိမ်၏ မျိုးဆက်တွေအားလုံး အသက်ရှည်ကြ၏။ အသက်ရှည်သူတိုင်းပဲ အနာရောဂါ နည်းပါးကြကာ အသက်ရှစ်ဆယ် ကိုးဆယ်တွေဆို ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်၊ ပန်းပင် ရေလောင်းလုပ်နေကြတုန်း။

ဒါပေမဲ့..သူမနဲ့ ခင်ပွန်းဖြစ်သူတို့ လက်ထက်မှာ တော့..

“ကံကြမ္မာလက်ကို ငါတို့ မမြင်နိုင်ဘူးလေ..လူတွေက အဟောင်းစား တွေပဲ၊ မျက်မှောက်ကာလမှာ ကောင်းအောင်နေပေမယ့်လည်း ဒီနေ့ဒီအ

ချိန်ခါမှာ ကိုယ့်အတွက် ဆန်ကုန်ပြီကိုး..”

“ဆန်မကုန်ခင်စား၊ ကံကုန်လျှင်သွား”လို့ ပြောသည့် ဆိုရိုးစကားကို လည်း ရွတ်ပြခဲ့သေးသည် ။ ကိုမာန် ဆုံးသွားတော့ ထုံးစံကလနားဆို တာကြီးက ဂြိုဟ်ဆိုးတစ်ခုလို ဝင်လာခဲ့သည် ။

ချစ်သူနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ သေချာနေသည့် ရာဇနွယ်ကို သူမနဲ့ လက်ထပ် ပေးခဲ့သည် ။ တစ်မိန့် တစ်အာဏာဖြင့် လူကြီးတွေက အောင်မြင်စွာ လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြပေမယ့် လက်တွဲခဲ့ရသည့် နှစ်ယောက် အတွက်က ဆင်းရဲ ပင်ပန်းသော နေ့ရက်များ စွာကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည် ။

“တောက်..နတ်တော် ပြာသို ရွေးမနေဘဲ ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ ကိုယ် လက် ထပ်ခဲ့ရ ကောင်းသား”

လို့ ရာဇနွယ်က ကွယ်ရာမှာ တက်ခေါက်နေ၏။

“မငယ် ကြည်ဖြူပါတယ် မောင်လေးရယ်..မင်းချစ်တဲ့ သူကို ယူပါ”

လို့ သူမ ခွင့်ပြုခဲ့ပေမယ့် ဒါကြောင့် ပဲ ရန်ဖြစ်ကြရသည် ။

“ဒီအိမ်ကြီးမှာ ပဲ ဘာတွေဖြစ်နေမှန်းမသိတာ..သက္ကရာဇ်တွေဖြူပြီး ကျောက်ခေတ်ထဲ ပြန်ဝင် နေတဲ့ အိမ်၊ ထုံးစံကလနားတွေနဲ့ ချည်တုပ်ပြီး တိမ်ညွန့်ဖျားမှာ ခေါင်တက်ချိတ်နေတာ..ဘာမှ အခြေအမြစ်မရှိတာတွေ နဲ့ ဘဝကို ခြစားခံနေရတယ်”

ရာဇနွယ် သောင်းကျန်းလာတိုင်း မြရင်ငယ် နားပိတ်၍ ကွယ်ရာပြေးနေရသည် ။

“ငါနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တဲ့ အတွက်..မင်း ဘာမှ မယုတ်လျော့စေရပါဘူး၊ ငါ့သားလေးရှေ့မှာ မပြောပါနဲ့ ၊ သားက ကလေးပေမယ့် ဒေါသတွေ ဖြစ်နေတာလား ချစ်ခင်ရင်းနှီးနေတာလားဆိုတာ နားလည်နေပြီ...”

“မတတ်နိုင်ဘူး...”

ရာဇနွယ်ရဲ့ ကြည်သာတဲ့ အချိန်ဆိုတာ မရှိခဲ့ပေ။ အသက်ငယ်ပေမယ့် အုပ်ချုပ်သူဖြစ်လာတော့ မြရင်ငယ်က ဒေါ်မြရင်ငယ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ စီးပွားရေးနဲ့ ငွေကြေးကိစ္စအားလုံး ကြိုက်သလို ကိုင်တွယ်ဖို့ ဒေါ်မြရင်ငယ်က ဦးရာဇနွယ်ကို လွှဲအပ်ချင်သည်။

ဒါပေမဲ့ ဓလေ့ထုံးစံအရ ပထမဇနီးသည် သာ ဘဏ္ဍာရေးကိစ္စအဝဝကို ကိုင်တွယ်ရမည်ဖြစ်ကာ သားဦးမွေးခဲ့လျှင် အမွေဆက်ခံသူ မွေးဖွားပေးသောမိခင်အဖြစ် စည်းစိမ်အားလုံး၏ သုံးပုံနှစ်ပုံကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရှိသေးသည်။

ထိုမိခင်၏ တစ်ဩဇာ တစ်အာဏာသာ တည်စေသည်။

ဦးရာဇနွယ်၏ မကျေနပ်ခြင်းများ စွာက စန္ဒီလင်းကို ချက်ချင်းလက်ထပ်ပြီး ကလေးယူဖို့ ကြိုးစားခဲ့တဲ့ အထိ စန္ဒီလင်း ကနေ့ လင်းမြတ်နွယ်လေးကို မွေးတော့ ဘုရင်ငယ်လေးက လေးနှစ်သား မပြည့်တတ်သေး။

“ဘာဖြစ်ဖြစ် အလျှော့မပေးပါနဲ့ မမကြီးရယ်..။ သူတို့ ဘယ်ခြေလှမ်းနေသလဲဆိုတာ အိမ်တော်ထိန်းကြီးလည်း သိပါတယ်။ စကားနည်းရန်စဲဆိုပေမယ့် သူတို့ ပြောသလောက်ငွေတွေ မမကြီး ချပေးနေရင် ကြာရင်လူကို ဒီထက် မလေးမစား ဖြစ်လာမယ်၊ အရင်းအနှီးစုပြီး တစ်နွယ်တစ်စင် ထောင်တော့မယ်..”

ဒေါ်မြရင်ငယ်ရဲ့ အထိန်းတော် ငွေနှင်းက သစ္စာရှိသည်။ ဘယ်အခြေအနေမှာ မဆို ဒေါ်မြရင်ငယ် ဘေးက ရပ်တည်ပေးနေရဲသည့် မဟုတ်မခံစိတ်လည်း ရှိသူဖြစ်သည်။

သူမက အပြင်မှာ သွားလာလှုပ်ရှားနေရတဲ့ သူမို့ အိမ်သားတွေ ဘာ

တွေ ပြောဆိုကြံစည်နေတာ။ တချို့တလေကို သိထားသည် ။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်မြရင်ငယ်ဘေးကို ရောက်သွားတိုင်း ပြောပြအကြံပြုတာတွေ လုပ်ပေးသည် ။

အမျိုးသမီးရောဂါဖြင့် အစပြု၍ တရှောင်ရှောင် ဖြစ်လာခဲ့သော ဒေါ်မြရင်ငယ်သည် နောက်ထပ် သွေးအားနည်းရောဂါပါ စွဲကပ်လာခဲ့၏ ။

စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေ ဖြစ်နေခဲ့သူနောက်မှာ ရောဂါပေါင်းစုံ၏ အရိပ်လက္ခဏာတွေကို စမ်းသပ် တွေ့ရှိလာခဲ့ပြန်သည် ။ ထို့ကြောင့် ချည့်တိချည့်တိနဲ့ ဖြစ်လာခဲ့ရင်း ခုချိန်မှာ ခြေဆယ်လှမ်းပြည့်အောင် မလျှောက်နိုင်သော အောက်ပိုင်းချည့်သည့် ဝေဒနာဖြင့် အိပ်ရာထဲ လဲနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။

သူမအတွက်က လဲ့နေနေ သွားနေနေ ဖြစ်လာသမျှအကြောင်း အကောင်းလို့ မှတ်နိုင်ရန် တရား နှလုံးသွင်းနေလို့ ရသည် ။ စိတ်မချနိုင် ဖြစ်နေရတာက သားအတွက်ပါ။

သားလေး ဘေးကင်းပါစေ။

ကြံတိုင်းအောင်လို့ ဆောင်တိုင်းမြောက်ပါစေ။

ဒီထက် ဘာမှ ကူညီပေးလို့ မရသော အခြေအနေမို့ ကိုယ့်ရင်ဘတ်ပေါ် လက်တင်ဖိ၍ အသက်မှန်မှန်ရှူရင်း သားအတွက် ဆုတောင်းနေမိသည် ။

ဘယ်ဆီရောက်နေမှန်းတော့မသိ..။

အခန်း(၂)

“ရပ်ပေးလိုက်တာလား ကားဆရာ..”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ..ရှေ့တည့်တည့်ကနေ တားနေတာ၊ ဘယ်လိုလုပ် ရှောင်ရမှန်း မသိတော့ လို့ ပါ..”

“ဟာ..ဒီအမျိုးသမီးတော့ သေတော့မှာ ပဲ..”

ကားကဟိုကွေ့ဒီကွေ့ ဟန်ရေးပြင်နေရင်း ခဏခဏ ဘရိတ်အုပ်နေ မှန်း သိသာနေတာ။

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဝါဆို..”

“အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ကိုလေး..ပုံစံကတော့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ပဲ
”

“ဘာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်လဲ..”

“ဒုက္ခများ ပြီး ပြေးလာတဲ့ ပုံစံမျိုး..ကားကို ရှောင်ထွက်လို့ မရအောင်
..ဟာ..ဘာလုပ်တာလဲ”

ဝါဆို အသံအဆုံးမှာ မှန်ချလိုက်သံနှင့် စကားသံတွေ ထွက်လာခဲ့၏။
ကားကိုအတင်းတား နေသဖြင့် ဒရိုင်ဘာ ကားရပ်ထားလိုက်ပုံပေါ်သည်
။

“ဘာလုပ်တာလဲဟေ့..သေချင်လို့ ကားရှေ့ပြေးဝင်တာမျိုးတွေ

ရိုးနေပြီ၊ လုပ်စားနေကျလား..”

“မဟုတ်ရပါဘူးရှင်..ကျွန်မ ဒုက္ခရောက်လာလို့ ပါ၊ တံခါးလေးဖွင့်ပေးပါ၊ ဟိုရှေ့နားကျရင် ဆင်းပါ့မယ်၊ အခု တက်ပါရစေနော် တံခါး ဖွင့်ပေးပါ”

“ဖွင့်မပေးနိုင်ဘူး၊ မှန်ကို ဆွဲမထားနဲ့ ၊ ငါ တင်လိုက်ရင်.. မင်းလက်ချောင်းတွေ ပြတ်ကုန်မှာ နော်”

“ကားဆရာ..သူ့ကို ခေါ်တင်လိုက်ပါ”

“ဟင်!...”

“ကိုလေး...”

ဝါဆိုကလည်း အံ့သြနေကာ သူ ဘာမှ မမြင်ရမှန်းသိနေသဖြင့် အနားနားကပ်၍ -

“ကိုလေး..အမျိုးသမီးက အင်္ကျီတွေပါ စုတ်ပြနေတာ..”

“ဟုတ်တယ်..သူ တကယ် ဒုက္ခရောက်လာတဲ့ ပုံပါ ခေါ်တင်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

တံခါးဖွင့်သံ ပြန်ပိတ်သံတွေ ထွက်လာခဲ့ပြီး ကားထွက်လာမှ ..

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာရှင်..ကျွန်မက အမရပူရကပါ၊ ကျွန်မမောင်လေးနောက်ကို လိုက်လာ ခဲ့ရင်းနဲ့ လမ်းပေါ်မှာ မျဉ်းကျားမဆွဲတတ်လို့ ဆိုလား..အဲဒါ..အဖြူတွေဝတ်ထားတဲ့ ရဲတွေ ကျွန်မကို ကားပေါ်အတင်း ဆွဲတင်ကြတာ၊ အဲဒါနဲ့ မောင်လေးနဲ့ ကွဲသွားပြီး..”

“ဒါမျိုးတွေ ရိုးနေပါပြီကွာ..ဘယ်မှာ လဲ မင်းနောက်က လိုက်လာတဲ့ လူတွေ..”

ကားဆရာ ဝင်ပြောလိုက်တော့ သူမအသံ တိကနဲ့ တိတ်ကျသွားသည်။ ။ နောက်ခန်းက ယောက်ျား နှစ်ယောက်ကိုလည်း လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“လူဆိုးတွေလိုက်လာတာ မဟုတ်ဘူး ရှင့်..ကျွန်မကို အခန်းထဲ ဝင်စော်ကားတဲ့ လူနဲ့ အိမ်ရှင် မိန်းမကြီးလက်က..”

“ဒါတွေလည်း ရိုးအီနေတဲ့ အကြောင်းပြချက်တွေပါ။ ကဲ..ပြော ဘယ်ထိ ကားကြုံစီးချင်တာလဲ၊ ဒီကားပေါ်မှာ တော့..မင်း ခွင့်တည့်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ငါတို့ က..”

“ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ကြည့်ရတာ ဒါတွေ ရိုးနေပြီချည်းပဲ ဆိုတဲ့ ရှင်လည်း ဟိုယောက်ျားတွေလို ယုတ်မာတတ်တဲ့ ပုံပဲ..”

“အံ့မာ...”

“ရှင်တို့ တွေ ရိုးရိုး မရိုးရိုး ကျွန်မကတော့ မြို့ပေါ်တက်လာမိကာမှ ကြုံရတာ အထူးအဆန်း တွေပဲ...၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်လာတာကို မကူညီနိုင်ပါဘူး ပြောရုံတင်မကဘူး၊ နှမချင်း မစာမနာတွေ ပြောနေသေးတယ်၊ ကျွန်မ ဘယ်သွားလို့ ဘယ်ပြေးရမှန်းမသိဖြစ်နေလို့ တိုက်ချင်လည်း တိုက်ဆိုပြီး ကားတားမိတာ သိရဲ့ လား”

သူမက ပြောနေရင်း ငိုသံလေးလည်း ပါလာလျက် ပြီးအောင်ပြောဖို့လည်း ကြိုးစားနေ၏။

“ရှင်တို့ ယောက်ျားတွေ သုံးယောက်တောင် ရှိနေတဲ့ ဟာ ကျွန်မက မရိုးမသား ဘာလုပ်ရမှာ လဲ၊ ရှင်ကြီးကျားထက်ဆိုးဖြစ်ပြီး ဒီကားပေါ်တက်လာကာမှ ကိုယ်ကျိုးနည်းရဖို့ လည်း ရှိသေးတယ်၊ ဒါတောင် ရှင်ကပဲ တစ်ပြန်စီး၊ ရပြီ..ကျွန်မ ဒီမှာ ပဲ ဆင်းမယ် ရပ်လိုက်တော့..”

“နေဦးလေ..မင်း ဒီမှာ ပဲ ဆင်းတော့ ဘယ်သွားရမှန်း သိလို့ လား”

ဝါဆိုက မေးလိုက်ပြီး အကဲမျက်နှာကို ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ ။ အကဲ ဒီအတိုင်း ငြိမ်နေသဖြင့် ရှေ့ပြန်လှည့်ကာ..

“ကားငှားရလွယ်မယ့်နေရာမှာ ရပ်ပေးမယ်၊ ထင်ရာတွေ စွတ်ပြောမ နေနဲ့ တော့..”

“ဪ...”

ထင်ရာတွေ မပြောပါနဲ့ တားမိလို့ တော်သေးသည် ။ ပြောချင်ရာပြောလို့ ရပြီလို့ များ ဖွင့်ထား လိုက်ရင် မလွယ်..၊

“လက်စသတ်တော့ ကျွန်မကို ကားပေါ်တက်ခွင့်ပေးလိုက်တာ ရှင် တို့ ကိုး၊ ကားသမားက ကားမောင်းတဲ့ အလုပ်ကို မလုပ်ဘဲနဲ့ သူများကို အသားလွတ် ဝင်ပြောနေတာပေါ့..”

“ဟေ့..မင်းနော်..”

“ဒီမှာ ..ဒုက္ခရောက်လာတယ်ဆိုပြီး ရှင် လူကို ဘာပြောလိုက်သလဲ ပြန်တွေးစမ်းပါဦး”

“ကဲပါဗျာ..တော်ကြပါတော့၊ ဒီမှာ ကားဆရာ ဟိုရှေ့က မီးရောင်ရှေ့ မှာ သူ့ကို ချပေးလိုက်ပါ”

ဝါဆိုက ပြောလိုက်ပြီး မီးရောင်ကျသည့် နေရာ သိပ်မရှိသော လမ်း မကြီးကို လှမ်းကြည့်၏။

“အဲဒီနားကနေ ကားတားစီးလို့ ရတယ်၊ ဟိုဘက် နည်းနည်းမှောင် တဲ့ နားမှာ ကားမှတ်တိုင် ဆိုတော့...မင်း အဲဒီနားက တားစီးလို့ ရတယ်၊ တက္ကစီတွေလည်း လာတယ်”

ပြောလိုက်ရင်း မှတ်တိုင်မှာ ဘာကားတွေရပ်တာကအစ နံပါတ်တွေ သိသလောက် ရွတ်ပြလိုက်၏။

“ရပါပြီရှင်..ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ရှင်ပြောပြနေလည်း အဲဒီကားတွေ ဘယ်သွားသွား ကျွန်မ သိတာမှ မဟုတ်တာ..”

“ဟင်..ဒါဖြင့်..မင်းက..”

“ဟား..ဟား..ဘယ်သွားလို့ ဘယ်လာရမှန်းမသိပါဘူးဆိုပြီး အသနားခံတဲ့ နည်းလေ၊ ဒီလိုပဲ ညီလေးရ၊ ရန်ကုန်မြို့မှာ နေရာတကာ သနားတတ်နေလို့ မရဘူး”

“ရှင် ဘာပြောလိုက်တယ်...”

“ခင်ဗျားကလည်း တော်ပါဗျာ၊ သူ့ဟာသူ ဘယ်လိုလူဖြစ်ဖြစ် သူ့ကိစ္စပါ...”

ဝါဆို စိတ်မကောင်းဖြစ်လာသဖြင့် ကားဒရိုင်ဘာကိုပဲ ပြောလိုက်မိသည် ။ အကဲက မမြင်ရတဲ့ သူမို့ တိတ်ဆိတ်နေပေမယ့် အမျိုးသမီးရဲ့ ပုံကို သူက မြင်နေရသည် ။

ကားထဲမှာ မီးမဖွင့်သော်လည်း သူမလမ်းပေါ်မှာ ပြေးတားနေတည်းက မြင်နေရတာမို့..၊ ပြီးတော့ အကဲ ကိုယ်တိုင် ခွင့်ပြုထားသည့် မိန်းကလေးလည်း ဖြစ်နေတာကြောင့် ဒီလို စော်ကား ပြောနေတာကို မကြိုက်။

“ဒီမှာ ..မင်းမှာ ပိုက်ဆံပါရဲ့ လား...”

“ မပါဘူး...”

သူမကလည်း ဒေါသဖြစ်နေတာက သတ်သတ်၊ မရှိတာမသိတာပြောဖို့ ကျတော့လည်း မတွန့်မရွံ့။ တက္ကစီဒရိုင်ဘာကလည်း မ

ချိုမချဉ်မဲ့၍ တမင်အသံပေး၏။

ဆင်းသွားသည် နှင့် တံခါးပိတ်တာတောင် မစောင့်နိုင်ဘဲ တဟားဟားထရယ်ကာ..

“ငါ့ညီတို့ က တော်တော်အသည်းနုတာပဲ၊ အခု ဘယ်လောက်တောင် ပါသွားပြီလဲ”

“ခင်ဗျား..ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကားဆက်မောင်းလို့ ရမလား”

အကဲထံမှ ငေါက်ဆတ်ဆတ်အသံ ထွက်လာသည် ။ ဒရိုင်ဘာက သူ့ နောက်တည့်တည့်က အသံကြောင့် ရယ်သံတိတ်သွားပေမယ့် နောက်လှည့်ကြည့်သေးသည် ။ ပြီးမှ ...

“မကြိုက်ရင် မပြောပါဘူးကွာ၊ ကိုယ်က စေတနာနဲ့ ပါ”

“အခုလိုချင်တာက ကျွန်တော်တို့ သွားမယ့်နေရာ မြန်မြန်ရောက်အောင် မောင်းပေးဖို့ ပဲ၊ ခင်ဗျားဆီက စေတနာ မဟုတ်ဘူး ”

ဝါဆို ပြုံးလိုက်မိသည် ။ စိတ်ထဲမှာ လည်း ကျေနပ်အားရ ဖြစ်နေမိကာ...

ကောင်းတယ်။ ရှင်ဘုရင်လေး ဆိုတဲ့ လူကိုများ ဘာမှတ်လို့ လဲ။

* * *

အခန်း(၃)

ညက မှောင်နေသည်။ ဒီတိုင်းသွားနေလို့ မဖြစ်မှန်းသိပေမယ့် မီးအလင်းရောင်ရှိတဲ့ အောက်မှာ တော့ အန္တရာယ်ကင်းလောက်ပါသည် ဟု တွက်၍ ပရိတ်ကြီး ၁၁ သုတ်ရွတ်ရင်း လမ်းလျှောက် နေမိသည်။

ခန့်မှန်းခြေအရ ဒီလောက်ဆို ကိုးနာရီနီးပါးတော့ ရှိလောက်ပြီဖြစ်သည်။ ထွက်ပြေးလာခဲ့ရတာ ဖိနပ်ကမပါ၊ ဘယ်ဘက်ပန်းကနေ ရင်ဘတ်ပေါ်ထိ ပြကျနေသည့် အင်္ကျီကို ပန်းအောင့်လို့ နှိပ်နေသလို လုပ်ကာ လက်နဲ့ ပြန်ဖိထားရ၏။

ထမီအောက်နားစကွဲနေတာကြီးကို အတွင်းထဲ ထည့်ဝတ်ထားပေမယ့် လမ်းမြန်မြန်လျှောက် လိုက်တိုင်း အပြစ်က ခေါင်းပြူနေသည်။

ကိုယ့်ပုံစံကို သေချာသတိထားကြည့်နေတဲ့ သူ ဆိုရင်တော့ တစ်ခုခုဖြစ်လာတာကို သတိထား မိမှာ ပင်။

လက်ထဲမှာ ခုနစ်ထောင်သော ပိုက်ဆံလိပ်ကို ကျစ်နေအောင် ဆုပ်ထားကာ မီးရောင်တွေ လင်းနေသည့် ဘက်ကို ရွေးချယ်ကပ်လျှောက် နေမိ၏။

ဘတ်စ်ကားစီးဖို့ ဆိုတာ သူမ တစ်ခါမှ စီးဖူးခဲ့တာမဟုတ်။ တက္ကစီဆိုသည့် ကားကလည်း မြို့က ပြန်လာသည့် ရွာသားတွေ ညည်းသံကြားဖူးသည်။

“မြို့တက်သွားလိုက်တာ ဘုန်းကြီးကျောင်းရှာမတွေ့ခင် တက္ကစီခနဲ့
ပဲ ပိုက်ဆံပြောင်သလင်း ခါသွားတယ်”

“ကျုပ်တို့ ကတော့ ဘယ်ဖြစ်ဖြစ် ကုန်းကြောင်းပဲ၊ ကားငှားစီးရအောင်
သူဌေးမှ မဟုတ်တာ”တဲ့ ။

ထို့ကြောင့် ဘတ်စ်ကားစီးခြင်း၊ တက္ကစီစီးခြင်းကို ရှောင်ကြဉ်ထား
လိုက်သည် ။ သူမ ပြန်ဖို့ လည်း စရိတ်မရှိ။ ဘယ်သွားရမှန်းလည်း မသိ
ပေ။

မောင်လေးကတော့ သူမကို လိုက်ရှာမှာ ပါ။ ဒါဆို မောင်လေးနဲ့ မ
တွေ့ခင် ငါ ဘယ်လိုနေရမလဲ။ တွေးနေရင်း ပလက်ဖောင်းဘေးက
သံပြားချပ်ကြီးနဲ့ ကာထားသည့် ခြံဝင်းကြီးတစ်ခုကို သတိထား မိ၏။ ပြ
န်ကြည့်လိုက်တော့ လူတွေ ကားတွေ သွားနေကြသည့် လမ်းမကြီးရဲ့
ဘေးမှာ အဆင်ပြေသည် ။ သူများ တွေ ရေးခြစ်ထားသည့် စာတွေကို ဖ
တ်လိုက်ကာ ငါလည်း မောင်လေးမြင်အောင် ရေးလို့ ရတာပဲလို့ တွက်
လိုက်မိ၏။

အနားမှာ ကုန်းကုန်းကွကွ လိုက်ရှာတော့ ရေးခြစ်စရာ ဘာမှ မမြင်။
ကိုင်ကြည့်တော့လည်း သံပြားချပ်ကြီးက အနီရောင်မှန်း သိနေသည် ။

မီးသွေးဖြစ်ဖြစ်၊ မြေဖြူဖြစ်ဖြစ် ခုပဲ မိုးပေါ်က ဖုတ်ခနဲ ကျလာပါစေ
လို့ ဆုတောင်းရတော့ မလိုလို။ သူမ ခြံစည်းရိုးအောက်ခြေမှာ ကုန်းကု
န်းကွကွ ရှာနေမိစဉ်...

“ဒီမှာ အစ်မ”

“အမေ့...”

မည်းမည်းမြင်နေပေမယ့် မီးသွေးခဲမဟုတ်ဘဲ မြွေဖြစ်နေမလားလို့

တွေးပြီး ကောက်ရမလို မကောက်ရဘဲနေရမလို ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေတုန်း အနားကပ်ခေါ်လိုက်သဖြင့် လန့်ဖျပ်တုန်တက်သွား၏။

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူမနောက်မှာ အဖြူစပ်ကျား စကတ်တိုတို၊ တီရှပ် အဖြူရောင်လေးနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်။

သူမကလည်း ကိုယ်ငုံ့ကြည့်နေတာကို လိုက်ငုံ့ကြည့်ရင်း ခေါ်လိုက်တာမို့ မျက်နှာချင်း တိုက်မိတော့မလို ဖြစ်သွားသည် ။

“ဘာလဲဟင်...”

“ဟို အစ်မကရော ဘာရှာနေတာလဲ ဒီမှာ ..”

“မီးသွေး...”

“ဟမ်!..”

“မြေဖြူ”

“ဘယ်လို..”

“အင်္ဂတေအကျိုးအပွဲလေးတစ်ခုခုဖြစ်ဖြစ်လေ..၊ လောလောဆယ် လုပ်လို့ ရရင် ပြီးရော..”

“ဟင်..ဘာလုပ်ဖို့ လဲ..”

“ဪ မေးလိုက်တာဟယ်..ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ လူကို သူခိုးထင်နေလို့ လား”

သူမလေးက ဆံပင်တိုလေးတွေ ဖွာသွားအောင် ခေါင်းခါပြ၏။ ပြီးတော့..

“ဒီနေရာမှာ ..ခွေးချေးနဲ့ အမှိုက်ပုံပဲရှိတာ၊ အစ်မ ခိုးချင်ရင်လည်း ခိုးစရာမှ မရှိတာ၊ အိက.. အစ်မရှူရှူးပေါက်ချင်လို့ ချောင်ရှာနေတယ်မှ

တ်တာ”

“ပေါက်ပေါက်ရှာရှာဟယ်..လမ်းဘေးကြီးမှာ ကို..”

“သိဘူးလေ..အစ်မက မှောင်ရိပ်ထဲရောက်အောင် တိုးနေသလားလို့
..ဟီး..ဟီး..ဟိုမှာ စာရေးထားတာ တွေ့လား”

တွေ့ပါသည်။ ။ စာလုံးအဖြူတွေ ကြောင်လက်သည်း ခြစ်သလိုပုံနဲ့
ရေးထားတာ။

“ခွေးများ သာပေါက်ရန်...”

“ငါက ခွေးမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဟီး..ဟီး..”

ကောင်မလေးက ပါးစပ်ပိတ်ရယ်ကာ..

“အစ်မက မီးသွေးနဲ့ ဒီမှာ ဘာရေးမလို့ လဲ၊ ဒီလို နံရံပြောင်ပြောင်မြ
င်တိုင်း ဟိုခြစ်ဒီရေးလုပ်တာ စည်းကမ်းမဲ့တာပဲ..”

“မတတ်နိုင်ဘူးလေ..ငါ့မောင်လေးမြင်အောင် စာရေးထားမှ မောင်
လေးက..ငါ့ကို ဒီနားမှာ လာရှာမှာ ပေါ့”

“ဟင်...”

ကောင်မလေးကလည်း ရောက်လာရသည့် လိုရင်းကို မပြော..။

သူမကလည်း ဆန္ဒရှိရာကို ပြောကာ..၊

“ငါက မြို့ကို တစ်ခေါက်မှ မရောက်ဖူးခဲ့ပါဘူး၊ မောင်လေးက မြို့မှ
အ လုပ်သွားလုပ်ချင်တယ် ဆိုလို့ ပိုက်ဆံလေးစုဆောင်းပေးပြီး လွှတ်လို
က်တာ၊ အဲဒါ ဘာမှ စာမလာ လူမလာ အကြောင်း မပြန်တာနဲ့ လိုက်
လာခဲ့တာ”

“သူက..ဘယ်မှာ နေတာလဲ၊ တွေ့ပြီးပြီလား”

“တီ...”

“ပလုပ်တုတ်..”

အနားမှာ ကားတစ်စီးရပ်နေတာကို အမှတ်တမဲ့မို့ သူမ လန့်ဖျပ်သွား
၏။

“နေပါဦးဟဲ့..”

ရောက်လာသည့် ကောင်မလေးက ကားဆီ လှည့်အော်လိုက်မှ ..

“အဲဒါ..ညီမလေးကားလား”

“ဟုတ်တယ်..အစ်မကို စိတ်ဝင်စားသွားတာနဲ့ လာခဲ့တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကိုတောင် ပြောဖို့ မေ့သွားတယ်”

“ဘာလဲဟင်..”

“ဟိုလေ..အစ်မကို ကားလေးတစ်ချက်လောက် တွန်းပေးပါလို့ ”

“ဘယ်လို..ဘယ်လို..”

“အဟွန်း..အား..အားတော့နာပါတယ်၊ ဒီနားမှာ လည်း လူမတွေ့လို့ ပါ၊ ဟိုလေ..အိလည်း ဝိုင်းတွန်းမှာ ပါ..”

“ဘာလဲ..အဲဒီကားကို အိမ်ရောက်တဲ့ အထိ ငါက..”

“ မဟုတ်ဘူး ၊ မဟုတ်ဘူး ၊ စက်နိုးသွားရင် ရပါပြီ..”

ကားက အနက်လား၊ အနီလားတော့မသိ။ မှန်တွေအပြည့်မို့ အထဲက လူကိုလည်း မမြင်ရပေ။ ဒါပေမဲ့ သူမ ကားကို သေချာကြည့်လိုက်မိကာ

...

“ကားထဲက ယောက်ျားလေးလား..ယောက်ျားရင့်မာကြီးတစ်ယောက်ကိုတော့ ကားပေါ်တင်တွန်း မပေးနိုင်ဘူးနော်..”

သိပ်လည်း နားမလည်။ မတင်မကျစိတ်ကလည်း မပျောက်ပေမယ့် သူမ ကားဝိုင်းတွန်းပေး ရတော့သည် ။

“ဟာ..အစ်မ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ခုမှ ကားလှုပ်ရုံပဲ ရှိသေးတာ”

“နေပါဦး..ငါ့ပိုက်ဆံ ပိုက်ဆံ ဘယ်ကျသွားလဲ မသိဘူး”

ကားတွန်းနေရာမှ ဆုတ်ကိုင်ထားသည့် ပိုက်ဆံက ဘယ်ကျသွားသည် မသိ။

“ပိုက်ဆံအိတ်လား၊ ဘာမှ လည်း မရှိပါဘူး”

အိတ်ကလည်း ဟိုဒီ လှည့်ပတ်ရှာပေးသေးသည် ။ ဒါပေမဲ့ သူမကျသွားတာ ပိုက်ဆံအိတ်မဟုတ်။

“တွေ့ပြီ..”

ပိုက်ဆံက အလိပ် လိုက်လေးဖြစ်နေတာ၊ ငုံ့ပြီးပြန်မတ်လိုက်သဖြင့် ပခုံးတစ်ဖက်ခြမ်းက အင်္ကျီပြစ်ကို အိတ် မြင်သွား၏။

ဖွေးခနဲပေါ်သွားသည့် အတွင်းသားနှင့် အတွင်းခံအင်္ကျီကြိုးအနက် လေးကပါ ထင်းနေသဖြင့် တအံ့တဩ ဖြစ်သွား၏။

“အစ်မ..အစ်မက ဘာဖြစ်...”

“ဟဲ့..အိတ်နဲ့ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ငါ ဒီနေ့ ကားမောင်းလို့ ရဦးမှာလား..”

ခပ်စူးစူးမိန်းကလေးသံလေး ကားရှေ့ခန်းကနေ ထွက်လာ၏။
ထို့ကြောင့် သေချာလည်း မမေးဖြစ်တော့ဘဲ...

“ပိုက်ဆံတွေပြီမို့လား၊ လာပါ..ဝိုင်းတွန်းပေးပါဦး”

သူမမချာ အားသွန်ခွန်စိုက် တွန်းပေးရှာ၏။ မြေညီမှာ မို့ ကားကလည်း တော်တော်နဲ့ စက်မနိုးနိုင်။

“မောလိုက်တာဟယ်..”

“ဟုတ်ပ..မနိုးသေးဘူးလား လင်းရယ်..”

“မနိုးလို့ ပေါ့..ငါက ပျော်လို့ ထိုင်နေတယ်များ မှတ်နေလို့ လား..”

သူမ ကားတွန်းမလို့ လက်တင် အသင့်ပြင်ပြီးမှ ခေါင်းထောင်သွား၏

။

“ပျော်ရင်လည်း ပျော်နေမှာ ပေါ့အေ၊ ညည်းက .. ကားကြီးထဲမှာ ဇိမ်ကျကျ ထိုင်နေရတာကိုး”

“အို..တော်ပါတော့..တော်ပါတော့နော်၊ အစ်မကို တောင်းပန်ပါတယ် ၊ ကားမောင်းနေတဲ့ အိရဲ့ သူငယ်ချင်းက စိတ်အခန့်မသင့် ဖြစ်လာလို့ ပါ..”

“စိတ်အခန့်မသင့်ဖြစ်တိုင်း သူတစ်ပါးကို ပြောချင်တိုင်း မပြောရဘူးလေ၊ အခန့်မသင့်တာတွေ ပြောကြကြေးဆို ငါလည်း ခုနကတင် ရန်ပွဲတွေ ဆက်တိုက်ဖြစ်လာခဲ့တာပဲ..”

“မြတ်စွာဘုရား..”

အိတုန် မျက်လုံးပြူးသွားသည် ။ ကားနောက်မီးရောင်နဲ့ သူမပုံသဏ္ဌာန်ကို အနီးကပ်မြင်နေ ရသဖြင့် လန့်လည်း လန့်သွားမိ၏။

ထမီနဲ့ အင်္ကျီက တောကလူတွေ မြို့ပေါ်လာဖို့ အကောင်းဆုံး ဝတ်လာတာမျိုးပါ။ ဒါပေမဲ့ အဝတ်အစား စုတ်တာမဟုတ်ဘဲ စုတ်ရာပြရာ

တွေနဲ့ ဖရိုဖရဲ..

လူက အရပ်မြင့်မြင့်၊ ဖြူဖြူသွယ်သွယ်မှာ ကိုယ်လုံးက တင်းပြည့်နေသဖြင့် ပါးပါးလျားလျား လှတာမျိုးလည်း မဟုတ်။ ထို့ပြင် ဆံပင်တွေက ခါးကျော်အောင်ရှည်ပြီး ဖားလျားချထားသည် ။ ဒါပေမဲ့လှလှပပမဟုတ်ဘဲ ခပ်ပွပွ..။

သူမ ရန်ဖြစ်လာသည် လို့ ပြောပေမယ့် လုံးထွေးရန်ဖြစ်လောက်တဲ့ ခပ်ပျာပျာ မိန်းမပုံစံမျိုးလည်း မပေါက်ဘဲ အထက်တန်းကျနေတာမျိုးလည်း မဟုတ်။

“ဘာကြည့်တာလဲ..မယုံလို့ လား”

“ဟမ်..အဲ..မဟုတ်ပါဘူး၊ လုံးဝမဟုတ်ပါဘူးအစ်မရယ်၊ အဟဲ..အံ့ဩလို့ ပါ..တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကားလေးပဲ တွန်းပေးပါနော်”

“အောင်မလေး ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ အိတုန်၊ ဈေးညှိနေတာလား၊ တောင်းသလောက်ပေးပြီး ခိုင်းလိုက်စမ်းပါ..ကြာလို့ ..”

“ဟယ်..အဲတစ်ယောက်က တစ်မျိုး..”

အိတုန် ဒီဘက်ကို တောင်းပန်ပြီးရင်း တောင်းပန်နေရကား သူမကလည်း ဒေါသတကြီး ရန်တွေ့နေတာမျိုးတော့ မဟုတ်ခဲ့ပါဘဲ လင်းရဲ့ ခပ်ရိုင်းရိုင်းစကားကြောင့် အကြီးကြီး ထဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။

“ငွေစကားပြောနေတာလား..”

“မဟုတ်ပါဘူး အစ်မရယ်..ဟိုလေ..”

“နေ..နေ..ရတယ်”

တကယ့်ကွိုင်ပဲလို့ တွေးမိပြီး ခေါင်းကုတ်နေခဲ့သည့် အိတုန် တအံ့တ

ဩ ဖြစ်သွားသည်။ ။

“ပိုက်ဆံနဲ့ လုပ်ရမယ်ဆိုလည်း ကားတွန်းစားရတာလောက်နဲ့ တော့ မိန်းမသားချင်း သည်းခံလို့ ရပါတယ်၊ ငါကလည်း ..ပိုက်ဆံလိုနေတာ..”

“ကျွတ်..အိတုန် ပေးလိုက်ဟာ မြန်မြန်လုပ်စမ်းပါ၊ ချိန်းထားတာတွေ အားလုံး လွဲကုန် တော့မယ်”

“ဒါဆို..စက်နီးအောင်တော့ တွန်းပေးနော်၊ အစ်မကို နှစ်ထောင် ပေးမယ်..”

“ဘာ...”

“အစ်မရယ်..လေးငါးဆယ်လှမ်းဆိုလည်း နီးသွားနိုင်တာပဲကို..ပြီး တော့..”

“မရဘူး..ငါးထောင်”

ဖြစ်ရလေလို့ ပြောမိပေမယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ယောက်ကို အကူအညီ သွားတောင်းဖို့ ဆိုတာ ပိုပြီး မလွယ်သည့် ကိစ္စ..။

စက်နီးသွားပြီး ကားထဲပြန်ဝင်ကာမှ သက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။

“တော်တော်မလွယ်တဲ့ မိန်းမ..တောသူမို့လို့ ပဲ..”

လင်းက ကားကို ပြန်ဝိုက်ကွေ့ပြီး လမ်းကူးလိုက်ရင်း..၊

“ဒီလောက်စကားတွေများ နေတာ နင် သဘောမပေါက်ဘူးလား”

“နင်က မသိလို့ လင်း ရဲ့ ..”

“ဘာကိုသိရဦးမှာ လဲ..”

“သူက..အဲလိုပုံစံတော့ မဟုတ်ဘူး ..”

“ဘာပုံစံလဲ”

“ဘယ်လိုပြောရမလဲ မသိဘူး၊ ငါလည်း မပြောတတ်ပါဘူးဟာ..ဒါ ပေမဲ့ နင်ပြောသလိုကြီးတော့ ဟုတ်ပုံမရပါဘူး၊ သူက သူ့မောင်ကို ရှာဖို့ မြို့ပေါ်တက်လာတာတဲ့ ၊ ကြည့်ရတာ မောင်နဲ့ ကွဲပြီး..”

“တော်စမ်းပါဟာ..သူများကိစ္စကို၊ ဘယ်နှနာရီထိုးပြီလဲ”

အိတုန်က နာရီကြည့်ကာ..

“ဟိုမှာ လေ..ကိုးနာရီခွဲပြီးနေပြီ..”

ဟိုမှာ လေလို့ ပြရပေမယ့် လင်းရဲ့ အကျင့်က ကားကနာရီ မပြောနဲ့ ကိုယ့်လက်က နာရီကိုတောင် ငုံ့ကြည့်တာမဟုတ်။

“ငါတို့ မရောက်သေးတာ ဖုန်းတောင်မဆက်ပါလား..”

“နင်ကလည်း နော်..အဲလို စိတ်ချမ်းသာဖွယ်လေးတွေ တွေးတာ ကျေးဇူးပဲ..”

“ဟီး..ဟီး..နင်မယုံရင် ကြည့် လိုက်လေ၊ အဲဒီမိန်းမတွေက ကဲ..ကဲ..”

လင်းက လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အိတုန်က လက်ခါပြပြီး...

“အကဲကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီမိန်းမတွေ ကဲကဲသည်းသည်း ဖြစ် လွန်းလို့ ..”

“ကဲလည်း ဂရုမစိုက်ဘူး..ငါ့ချစ်သူကိုလာငြိဖို့ ကြိုးစားရင်တော့ အချစ်နဲ့ ပတ်သက်ရင် ဗီလိန်ပဲ ဖြစ်ရဖြစ်ရ..လူကြမ်းပဲ လုပ်ရမလား..လင်း တို့ က အချိန်မရွေးပဲ”

“အင်း..အချစ်ဆိုတာကလည်း ကိုယ်လိုတဲ့ အရပ်မျက်နှာရွေးပြီး ရေ ကောင်းမြေကောင်းလေးမှာ စိုက်ပျိုးမယ်ဆိုတိုင်း ရှင်သန်တာမျိုး မဟုတ်

တ်ဘူး လင်းရဲ့ ..ထုတ်ပိုးသိမ်းဆည်းထားလို့ လည်း မရ၊ တိုင်မှာ ကြိုးနဲ့
ကပ်တုပ်ထားလည်း မဖြစ်..”

“ဒုန်း...”

“အ...”

ကားက ဒိုင်းခနဲ ဆောင့်ခုန်သွားကာ အိတုန် ရှုံ့မဲ့သွားသည်။

“ပြေပြေလည်လည်ပေါ့ဟယ်..မကြိုက်ရင်လည်း မပြောတော့ပါဘူး”
ဟု ရွဲ့ပြောလိုက်၏။ မယ်မင်းကြီးမက မိန့်မိန့်ကြီး ပြီးတော်မူလေသည်
။

* * *